

Sygn. akt VII U 1197/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Popielińska

Protokolant: sekr. sąd. Joanna Synak

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2018 r. w Gdańsku na rozprawie
sprawy B. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury pomostowej

na skutek odwołania B. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 4 listopada 2016r. nr (...)

I. oddala odwołanie;

II. odstępuje od obciążania ubezpieczonego B. C. kosztami zastępstwa procesowego należnymi stronie przeciwnej.

SSO Monika Popielińska

Sygn. akt VII U 1197/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 4 listopada 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu B. C. prawa do emerytury pomostowej, bowiem nie udowodnił 15 lat pracy jako maszynista pojazdów trakcyjnych oraz lekarz medycyny pracy nie orzekł niezdolności ubezpieczonego do wykonywania pracy jako maszynista pojazdów trakcyjnych.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony B. C. domagał się przyznania prawa do emerytury pomostowej.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Na rozprawie w dniu 16 marca 2018 roku pełnomocnik pozwanego wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony B. C. urodził się w dniu (...).

Okoliczność bezsporna.

W okresie od 1 września 1976 roku do 31 grudnia 2002 roku ubezpieczony był zatrudniony w (...) S.A. Zakład (...) w G., przy czym przed reorganizacją: Zakład (...) w C., Zakład (...) w Z., Zakład (...) w M., (...) w M., w pełnym wymiarze czasu pracy, kolejno na następujących stanowiskach:

- uczeń w zawodzie mechanik urządzeń kolejowych – od 1 września 1976 roku do 30 kwietnia 1979 roku,
- rzemieślnik – od 1 maja 1979 roku do 5 listopada 1979 roku,
- pomocnik młodszego maszynisty pojazdów trakcyjnych – od 6 listopada 1979 roku do 31 marca 1980 roku,
- młodszy maszynista pojazdów trakcyjnych – od 1 kwietnia 1980 roku do 31 marca 1987 roku, przy czym w okresie od 23 października 1980 roku do 15 października 1982 roku odbył czynną służbę wojskową, po której podjął pracę na uprzednio zajmowanym stanowisku z dniem 2 listopada 1982 roku,
- pomocnik maszynisty pojazdów trakcyjnych – od 1 kwietnia 1987 roku do 30 czerwca 1997 roku, przy czym korzystał z urlopu bezpłatnego od 23 do 30 czerwca 1991 roku i od 12 do 23 października 1996 roku,
- maszynista pojazdów trakcyjnych – od 1 lipca 1997 roku do 30 lipca 1999 roku,
- rzemieślnik – specjalista – od 31 lipca 1999 roku do 31 grudnia 2002 roku.

Stosunek pracy ubezpieczonego ustał z dniem 31 grudnia 2002 roku z przyczyn dotyczących zakładu pracy.

Dowód: świadectwo pracy z 11 grudnia 2002 roku, zaświadczenie z 16 stycznia 2017 roku wraz z wyszczególnieniem zajmowanych stanowisk w poszczególnych okresach pracy w aktach osobowych w kopercie – k. 20.

W dniu rozwiązania stosunku pracy z (...) S.A. Zakład (...) w G., tj. 31 grudnia 2002 roku, ubezpieczony nie był całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy na stanowisku maszynisty pojazdów trakcyjnych z powodu schorzeń rozpoznanych u ubezpieczonego przed ww. datą, tj. z powodu nadciśnienia tętniczego samoistnego w okresie I, hipercholesterolemii oraz przewlekłego nikotynizmu.

Karty wypisowe pobytu szpitalnego ubezpieczonego w okresach od 6 stycznia 1999 roku do 12 stycznia 1999 roku oraz od 14 marca 2000 roku do 22 marca 2000 roku wskazują na łagodne nadciśnienie tętnicze, zaburzenia gospodarki lipidowej oraz nikotynizm.

W 2000 roku podejrzewano u ubezpieczonego chorobę niedokrwienną serca, bez jej potwierdzenia, bez przebycia ostrego incydentu wieńcowego – zawału lub dodatkowej próby wysiłkowej. Wówczas zalecono ubezpieczonemu redukcję nadwagi, zaprzestania palenia tytoniu oraz systematyczne leczenie nadciśnienia i dalszą obserwację.

Badanie szpitalne ubezpieczonego w 2000 roku i 2006 roku nie potwierdziło u ubezpieczonego jednoznacznych cech choroby niedokrwiennej serca, wykazało adekwatną reakcję ciśnieniową przy próbie obciążenia do METs, świadcząca o dobrej tolerancji wysiłku, bez wpisu wskazującego na zmiany niedokrwienne.

Brak jest dokumentacji z 1990 roku, która by jednoznacznie wskazywała na przebycie przez ubezpieczonego zawału mięśnia sercowego. Ubezpieczony cały czas pracował i do 1998 roku otrzymywał pozytywne zapisy od lekarza profilaktyka odnośnie możliwości pracy na stanowisku maszynisty, przy zachowanej sprawności zmysłów, krążenia, ruchu.

Ubezpieczony był leczony zachowawczo, farmakologicznie, z redukcją wartości ciśnienia, bez wtórnych zmian narządowych ani objawów niewydolności serca w tamtym okresie. Przechodził okresowy zespół bólowy kręgosłupa

szyjnego, bez istotnego deficytu neurologicznego w postaci niedowładu, porażenia, zaników mięśniowych, objawów rozciągowych, leczony był zachowawczo, farmakologicznie – bez uznania długotrwałej, a tylko krótkotrwałej niezdolności lekarskiej w ramach zwolnień lekarskich.

Dowód: opinia biegłego sądowego specjalisty medycyny pracy – k. 49 – 52, opinia uzupełniająca biegłego sądowego specjalisty medycyny pracy – k. 83.

W okresie od 1 stycznia 2016 roku do 28 lutego 2018 roku ubezpieczony był uprawniony do renty z tytuł częściowej niezdolności do pracy.

Dowód: decyzja z 7 marca 2016 roku - k. 28 – 29 akt rentowych ZUS, decyzja z 31 stycznia 2017 roku – k. 35 – 36 akt rentowych ZUS.

W dniu 7 października 2016 roku ubezpieczony, nie pozostający w stosunku pracy, wniósł o przyznanie prawa do emerytury pomostowej, przy czym nie załączył do powyższego wniosku orzeczenia lekarza medycyny pracy o niezdolności do wykonywania prac jako maszynista pojazdów trakcyjnych.

Pozwany przyjął za udowodnione okresy składkowe i nieskładkowe ubezpieczonego w łącznym wymiarze 32 lat, 6 miesięcy i 27 dni.

Pozwany nie uwzględnił żadnego okresu zatrudnienia ubezpieczonego jako wykonywanego w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Zaskarżoną decyzją z 4 listopada 2016 roku pozwany odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury pomostowej, bowiem nie udowodnił 15 lat pracy jako maszynista pojazdów trakcyjnych oraz lekarz medycyny pracy nie orzekł niezdolności ubezpieczonego do wykonywania pracy jako maszynista pojazdów trakcyjnych.

Okoliczności bezsporne, nadto vide: wniosek – k. 1 – 7 akt emerytalnych ZUS, karta przebiegu zatrudnienia – k. 19 akt ZUS, decyzja – k. 21 akt ZUS.

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach ubezpieczeniowych pozwanego oraz aktach osobowych B. C. z okresu jego zatrudnienia w (...) S.A., których prawdziwość nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do kwestionowania jej wiarygodności z urzędu.

Orzekając w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się przede wszystkim na opinii wydanej w toku sprawy przez biegłego sądowego specjalistę medycyny pracy.

Oceniając opinię biegłego Sąd miał na uwadze, iż warunkiem uznania opinii za podstawę ustaleń faktycznych jest ustalenie, że jest ona zupełna (kompletna i dokładna) oraz komunikatywna (zrozumiała, jasna). Dowód z opinii biegłego musi zatem oceniony być z zachowaniem następujących wskazań, tj. czy: biegły dysponuje wiadomościami specjalnymi do stwierdzenia okoliczności mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy (argument z art. 278 § 1 k.p.c.); opinia biegłego jest logiczna, zgodna z doświadczeniem życiowym i wskazaniami wiedzy (argument z art. 233 § 1 k.p.c.); opinia ta jest wyczerpująca i jasna (argument z art. 285 § 3 k.p.c. i art. 286 k.p.c.).

Wskazać w tym miejscu należy, iż specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który zazwyczaj nie posiada wiadomości specjalnych, a nawet jeśli jest inaczej, nie może się na nich wyłącznie oprzeć.

Opinia dotycząca stanu zdrowia ubezpieczonego w dniu 31 grudnia 2002 roku i jego wpływ na zdolność do wykonywania pracy na stanowisku maszynisty pojazdów trakcyjnych została wydana przez biegłego sądowego z

wieloletnim doświadczeniem, którego kwalifikacje nie były kwestionowane i nie budziły najmniejszych wątpliwości Sądu.

Opinia została wydana podstawie całokształtu wywiadu chorobowego, badania fizykalnego ubezpieczonego, analizie całej przedłożonej przez strony dokumentacji lekarskiej i w oparciu o wyniki badań znajdujące się w aktach ZUS, a zatem na podstawie kompletnego materiału dowodowego.

W ocenie Sądu, opinia biegłego sądowego specjalisty medycyny pracy została sporządzona w sposób rzeczowy i konkretny, zawiera jasne, logiczne i przekonujące wnioski.

Ponadto została uzasadniona w sposób wyczerpujący i zgodny z wiedzą medyczną posiadaną przez biegłego, dlatego Sąd w pełni podzielił jej wnioski.

Podkreślić należy, iż strony nie zgłosiły zastrzeżeń do opinii biegłego sądowego specjalisty medycyny pracy (k. 62, k. 70). Ubezpieczony, po doręczeniu opinii, załączył do akt sprawy dwie kserokopie kart wypisowych ze szpitala (k. 71, k. 72), do których treści biegły odniósł się w opinii uzupełniającej (k. 83), oceniając stan zdrowia ubezpieczonego na dzień 31 grudnia 2002 roku w oparciu o całość dostępnej dokumentacji medycznej.

Odwołanie ubezpieczonego B. C. należało oddalić.

Zgodnie z przepisem art. 4 ustawy z 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (tj. Dz. U. z 2017 roku, poz. 664 ze zm.) – dalej: ustawa, prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.;
- 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- 3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
- 5) przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- 6) po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Przepis art. 9 ustawy stanowi, iż pracownik wykonujący prace maszynistów pojazdów trakcyjnych wymienione w pkt 5 załącznika nr 2 do ustawy, który spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1, 4-7, nabywa prawo do emerytury pomostowej, jeżeli:

- 1) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 50 lat dla kobiet i co najmniej 55 lat dla mężczyzn;
- 2) ma okres pracy jako maszynista pojazdów trakcyjnych wymienionej w pkt 5 załącznika nr 2 do ustawy, wynoszący co najmniej 15 lat;
- 3) lekarz medycyny pracy wydał orzeczenie o niezdolności do wykonywania prac jako maszynista pojazdów trakcyjnych.

Pkt 5 załącznika nr 2 do ustawy, o którym mowa w art. 9 ustawy, wymienia następujące prace: prace maszynistów pojazdów trakcyjnych (maszynista pojazdów trakcyjnych, maszynista instruktor, maszynista zakładowy, maszynista

wieloczynnościowych i ciężkich maszyn do kolejowych robót budowlanych i kolejowej sieci trakcyjnej, kierowca lokomotywy spalinowej o mocy do 300 KM, pomocnik maszynisty pojazdów trakcyjnych) i kierowników pociągów.

Stosownie do treści art. 49 ustawy, prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

- 1) po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12;
- 3) w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Przepis art. 51 ustawy stanowi, iż płatnik składek jest zobowiązany do wystawiania zaświadczeń o okresach pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3, za okresy przypadające przed dniem 1 stycznia 2009 r. Przepis art. 12 stosuje się odpowiednio. W myśl art. 12 ustawy, przy ustalaniu okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, o których mowa w art. 4-11, nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał wynagrodzenie lub świadczenie z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Przypomnieć należy, iż zaskarżoną decyzją z 4 listopada 2016 roku pozwany odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury pomostowej z dwóch powodów, po pierwsze gdyż nie udowodnił 15 lat pracy jako maszynista pojazdów trakcyjnych oraz po drugie z tego względu, że lekarz medycyny pracy nie orzekł niezdolności ubezpieczonego do wykonywania pracy jako maszynista pojazdów trakcyjnych.

Z utrwalonego już orzecznictwa sądowego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30 marca 2015 r., III AUa 792/14), w całości podzielanego przez skład orzekający w przedmiotowej sprawie wynika, że wykładnia przepisu art. 9 pkt 3 ustawy o emeryturach pomostowych dokonana przez pozwanego organ rentowy – o obowiązku przedłożenia zaświadczenia lekarza medycyny pracy o niezdolności do wykonywania pracy - jest nieprawidłowa.

Wskazać bowiem należy i podkreślić, że literalne brzmienie przepisu art. 9 pkt 3 ustawy nie uprawnia do wniosku, że orzeczenie lekarza medycyny pracy stwierdzające niezdolność do wykonywania pracy (w tym wypadku w na stanowisku maszynisty pojazdów trakcyjnych) ma być jedną z podstawowych przesłanek rozwiązania stosunku pracy, co z kolei przemawiać ma za tym, że winno być one wydane przed dniem ustania zatrudnienia.

W przepisie tym bowiem mowa jest wyłącznie o orzeczeniu lekarza medycyny pracy o niezdolności do wykonywania prac w szczególnych warunkach wymienionych w pkt 5 załącznika nr 2 do ustawy. A zatem powoływany przepis nie wskazuje z jakiej daty pochodzić ma przedmiotowe orzeczenie lekarskie, nie mówiąc już o tym, że nie przewiduje także, iż ma ono niejako warunkować rozwiązanie stosunku pracy.

Ustawodawca w art. 4 pkt 7 ustawy nie określił przyczyn rozwiązania stosunku pracy, należy zatem przyjąć, iż orzeczenie lekarza medycyny pracy o niezdolności do wykonywania prac w szczególnych warunkach, jako jedna z przesłanek nabycia prawa do emerytury pomostowej, może być wydane w każdym czasie, w tym więc także po rozwiązaniu stosunku pracy. Akceptacja odmiennego stanowiska spowodowałaby możliwość, w której cała grupa osób o jakiej stanowi art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych nie mogłaby skutecznie ubiegać się o prawo do emerytury pomostowej z tego powodu, że jako nie wykonująca pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze po dniu 31 grudnia 2008 r. i nie pozostająca w zatrudnieniu nie mogłaby przedstawić omawianego orzeczenia lekarskiego, którego wymóg posiadania wprowadzony został przez ustawodawcę dopiero z dniem 1 stycznia 2009 r. (data wejścia w życie ustawy).

W okolicznościach niniejszej sprawy bezspornym jest, iż ubezpieczony nie przedłożył zaświadczenia lekarza medycyny pracy z daty przed rozwiązaniem stosunku pracy (31 grudnia 2002 roku), jednak w kontekście powyższych

rozważań żądanie wskazanego dokumentu z tak określonej daty, stanowiącego warunek do uzyskania żądanego przez ubezpieczonego świadczenia należy uznać błędne i nieuprawnione.

Dla rozstrzygającego wyjaśnienia, czy ubezpieczony w dacie rozwiązania z nim przez pracodawcę umowy o pracę był niezdolny do wykonywania pracy jako maszynista pojazdów trakcyjnych Sąd zasięgnął opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty medycyny pracy.

Uzyskana w toku postępowania opinia pozwoliła na jednoznaczne przesądzenie, iż ubezpieczony w dacie rozwiązania stosunku pracy, tj. 31 grudnia 2002 roku, nie był niezdolny do pracy na stanowisku maszynisty pojazdów trakcyjnych. Biegły stwierdził stanowczo, iż przed 31 grudnia 2002 roku u ubezpieczonego występowały schorzenia w postaci nadciśnienia tętniczego samoistnego w okresie I, hipercholesterolemii oraz przewlekłego nikotynizmu. Jednakże wymienione schorzenia nie powodowały u ubezpieczonego niezdolności do pracy, a jedynie okresowe niezdolności, leczone w ramach zwolnień lekarskich.

Z tego powodu ubezpieczony nie spełnił przesłanki niezbędnej do przyznania prawa do emerytury pomostowej, o której mowa w art. 9 pkt 3 ustawy.

Zważywszy na powyższe, Sąd uznał za bezprzedmiotowe rozstrzygnięcie kwestii, czy ubezpieczony spełnia przesłankę 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Ustalenie tej kwestii nie mogło bowiem w jakikolwiek sposób wpłynąć na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie.

W tym kontekście Sąd w całości podziela zapatrywanie Sądu Najwyższego, zgodnie z którym istota decyzji organu rentowego polega na rozstrzygnięciu o prawie do konkretnego świadczenia (lub o jego wysokości) jako całości, a nie o poszczególnych elementach składających się na to prawo. Sąd stwierdzający spełnienie przez ubezpieczonego jednego lub więcej warunków powstania prawa do świadczenia, nie może ustalić tego w sentencji wyroku, przy jednoczesnym oddaleniu odwołania ubezpieczonego od niekorzystnej dla niego decyzji organu rentowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2000 roku, II UKN 147/00, OSNP 2002/16/389).

Oznacza to, że niespełnienie przez ubezpieczonego ustawowych warunków koniecznych do przyznania świadczenia powoduje zawsze konieczność wydania decyzji odmownej. Wydanie takiej decyzji następuje również wtedy, gdy ubezpieczony nie spełnia chociażby jednego z ustawowych warunków niezbędnych do przyznania świadczenia. W takiej sytuacji nie ma podstaw, aby Sąd rozpoznający sprawę analizował spełnienie przez ubezpieczonego wszystkich poszczególnych warunków przyznania konkretnego świadczenia. Sąd zobligowany jest jedynie do wydania orzeczenia rozstrzygającego o prawie do świadczenia jako takiego.

Mając na uwadze powyższe ustalenia i rozważania, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

Zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c. Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji, przy czym podstawowa zasada odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażona w art. 98 § 1 k.p.c., wskazuje, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

W przedmiotowej sprawie przegrywającą postępowanie niewątpliwie jest ubezpieczony, a jedynymi kosztami, o których należało rozstrzygnąć, były koszty zastępstwa procesowego.

Z kolei zgodnie z art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis wyraża zasadę słuszności w orzekaniu o kosztach, stanowiąc wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawiając ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73, LEX nr 7366). Podstawę do jego zastosowania stanowią konkretne okoliczności danej sprawy, przekonujące o tym, że w danym przypadku obciążenie

strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby niesłuszne, niesprawiedliwe. Stanowią je zarówno fakty związane z samym procesem jak i leżące poza nim, a dotyczące sytuacji życiowej, stanu majątkowego stron, które powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego. Zatem przepis art. 102 k.p.c. powinien być zastosowany wówczas, gdy w okolicznościach danej sprawy obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu przeciwnika byłoby rażąco niezgodne z zasadami słuszności.

Sąd, na mocy art. 102 k.p.c., w pkt II wyroku, odstąpił od obciążania skarżącego kosztami zastępstwa procesowego należnymi stronie przeciwnej, uznając, iż w niniejszej sprawie zachodzi przypadek szczególnie uzasadniony. Sąd miał na uwadze subiektywne przekonanie strony o słuszności wywiedzonego odwołania, a mianowicie przekonanie o niezdolności do pracy na stanowisku maszynisty pojazdów trakcyjnych i w związku z tym przeniesienie na warsztat w ramach zatrudnienia w (...) S.A. Dopiero z treści zaskarżonej decyzji ubezpieczony powziął wiedzę o braku zaświadczenia lekarza medycyny pracy o niezdolności do wykonywania pracy maszynisty pojazdów trakcyjnych. Ubezpieczony w toku postępowania przed organem rentowym nie był wzywany o dostarczenie takiego zaświadczenia. Te okoliczności przemawiają za uznaniem, że przekonanie ubezpieczonego o słuszności swojego stanowiska w sprawie jest usprawiedliwione.

SSO Monika Popielińska